‘Ningú ens mourà d’aquí’ (SAU30)

Gemma Arché | CASTELLÓ D’EMPÚRIES

Com si els títols de les cançons haguessin d’harmonitzar, ja d’entrada, les idees que poden definir l’essència de SAU30, l’equip que havia integrat una de les bandes més èpiques del rock català va saltar diumenge a la plaça de la basílica de Castelló d’Empúries entonant el *Res semblant a res*, el *Tornar a començar* i el *Pertànyer a algun lloc*. Amb la veu d’un Jonathan Argüelles perfectament integrat, Pep Sala, Ramon Altimir (el teclista que l’ha acompanyat ininterrompudament des d’aquell 1987) i la resta de l’escamot van memorar les cançons més mítiques de la banda.

ARGÜELLES I SALA. Van posar veu a les emocions de centenars d’espectadors M.QUINTANA

Només els més observadors es devien adonar que, amb els primers acords, encara amb la llum del dia, un grup de paracaigudistes es va despenjar del cel que lluïa darrere l’immens decorat de Santa Maria. Un senyal, potser, que ja denotava una certesa que no va tardar a arribar: que malgrat no ser-hi físicament, Carles Sabater esdevindria, com no podia ser d’altra manera, una de les ànimes més presents al concert. El van mencionar per primer cop amb *Ningú ens mourà d’aquí*, i realment ja ningú li’n va moure.

Mentre el crepuscle del capvespre anava donant pas a un espectacle de colors a sobre l’escenari, una banda perfectament compenetrada va anar combinant els temes més tranquils, com *Envia’m un àngel* o l’inevitable *Boig per tu*, amb l’efervescència d’altres *hits* (que per a molts no han deixat de ser-ho) com *L’11 de setembre*, *No he nascut per militar*, *Me’n torno a Sau* o *El tren de mitjanit*, que van fer aixecar el públic per cantar i ballar com en molts casos ho havien fet 20 o 30 anys enrere. Una màquina del temps –com l’anomena el mateix Sala– que va omplir la plaça d’emocions i d’entrega, i que va deixar els espectadors amb la sensació que realment havien reviscut un Sau que –també va quedar clar– com a tal ja no tornarà. Una nit de records, digna de recordar.